

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Ko je prišlo jutro, je sedel Kornstalk še vedno na svojem ležišču in je računl: poltretji tisoč bojevnikov da rod Leni Lenape, ne celih dvesto Vendati, najmanj štiritisoč pa pleme Miami. K temu je treba še prišteti prostovoljce iz severnih rodov, morda komaj dvesto od njih. Vendar pa niso bili najslabši, ki so se priključili Savanom. Koliko Irokezov bo šlo v boj, tega si Kornstalk kar ni upal računati. Nu, Gingvata sam je bil toliko vreden, kakor celoten rod. Ta se mu ne bi pokoril. Zadostovalo pa bo, če s svojimi vojščaki zadrži bele čete na vzhodu in jih tam tako pritegne nase, da ne morejo priti sem na zapad.

Beli ljudje so že pričeli upati, da pomor Loganove družine ne bo rodil posebno hudih posledic. Poteklo je namreč že več kakor šest tednov od onega usodnega tridesetega aprila. Zdajci pa je nenadno zaplamtelo ob Ohaju na en sam dan šest graničarskih hiš. Trupla

pogorelcev so bila skalpirana. V naslednjem tednu so nato propadle v gorečem tramovju vse kolibe belih, ki so prebivali v dolini »lepe reke«. Kornstalkovo povelje se je glasilo, da je treba vse odrasle belce pomoriti, vse otroke pa spraviti v ujetništvo. Toda maščevalni in krvoločni Šavani, razdraženi po lastnih izgubah, navadno tudi otrokom niso prizanašali. Posadka trdnjave ob brzicah reke Ohajo je bila izvabljena od nezatnega števila rdečkožcev k izpadu. Čim so se beli bojevniki prikazali na svetlo, je zaživel sleherni grm in naenkrat je planilo nad bele bojevnike nešteto Indijancev. Beli siromaki so morali spoznati grozoto indijanske vojne umetnosti: padli so v zagato. Hoteli so v grozi in strahu pobegniti nazaj v trdnjavo. Toda že je pritisnil za njimi Katahekasa s svojimi možmi. Nihče izmed posadke ni ostal živ. Petintrideset mož je obležalo. Ime poveljnika Ka-

Indijansko taborišče s šatori ob jezuru

tahekase, pri Angležih imenovanega Blek Huf, se je za cela desetletja zapisalo v zgodovino ameriških graničarskih bojev.

Ena sama koliba belih ljudi je ostala v dolini Ohajo. Stala je severno od Velike reke v majhni stranski dolinici. In čeprav je kakih petdeset rdečkožcev dalje kakor teden dni tulilo okrog te hiše, sta oba prebivalca, katerima je zibelka tekla v Evropi, preprečila njeno propast. Držala sta se junaško. Indijanci so izgubili kakih deset mož, še več pa je bilo ranjenih. Zaman so naskakovali hišo, naposled so morali opustiti napad. Napadalci so ravno ob gozdu padli staremu Kornstalku v roke, ko je z obema svojima sinovoma šel skozi gozd. Zaslíšal jih je in ko so mu povedali, kako so zaman naskakovali hišo, jih je srdit poslal domov v njihove vigrave. Potem je s sinovoma zasedel čolníc in se je naslednji dan pojavil pred samotno kolibo. Domala cel teden je prežal pred njo, ne da bi se prikazal iz gozda. Oba prebivalca hiše sta medtem že postala brezskrbnejša. Nista pa hotela zapustiti kolibe, kajti v njej sta imela shranjene mnogo kožuhovine. Čakala sta na nosilno živino, po katero sta bila poslala.

Lepega dne sta pa oba belca, ki sta se prej ubranila petdesetih rdečepoltih napadalcev vendar postala žrtvi treh Indijancev, Kornstalka in njegovih dveh sinov. Starejši belec — sin slovečega bojevnika Netherlanda — je bil namreč prvi stopil iz kolibe, pozorno se je razgledal naokrog in se nato napotil k potoku. Žeja ga je mučila. Priklonil se je h gladini in začel srebati vodo. Dasi je bila struga potoka zelo ozka in precej izravnana, se je Indijanec vendar le lahko skríl v njenem zavetju. Stari Kornstalk pa je prežal za naslednjim ovinkom. Jasa, na kateri je stala koliba, ni mogla nuditi zavetja. Netherlandov tovariš je sledil sostanovalcu. Zdajci se je zgrudil, pogodila ga je je Kornstalkova krogla. Netherland je pri pitju vode začul strel. Vzravnal se je in ugledal svojega tovariša ležečega na tleh, v smrtnem hropenju. Dvignil je ranjenca, da pobegne z njim v kolibo. Domala neslišno sta za njim planila Kornstalkova sinova. Komaj tri korake pred durmi sta dosegla prestrašenega belca. Dve ostrí páci sta končali nje-

govo življenje.

Kornstalk je potem poslal svoja sinova z vso kožuhovino k plemenu Odžigve onkraj Severnih jezer, da tam iztržita zanjo smodnik in morilne svinčenko.

V kolibi oštirja Gritjuza na meji je bil hrum, petje, mnogo zabave. Nekateri izmed lovcev, ki so se po pomoru Loganovih svojcev stalno držali pri Gritjuzu, so bili dva dni prej na veliki jasi izvohalí indijanskega ogleduha. Rdečkožec, ki se je naenkrat znašel v zagati, je še pokončal nekega belca, nato pa se je zgrudil, zadet od svinčenko v glavo. Podivjani beli stezosledci so Indijančevu truplo razkosali. Pred dvema urama so se vrnili s tega pohoda in so zdaj praznovali svojo »zmago«.

Noč je že legla, gostilniška soba je bila motna od dima, ki se je dvigal iznad medleče svetilke. Trinajst mož je sedelo deloma ob dveh dolgih, grobo zbitih mizah, deloma na hlođu ob steni. Puhali so iz pip in ta dim je še bolj zatemnjeval skrajno preprosto gostilniško sobo. Stene so bile okajene, na njih so visele puške, noži in razna posoda. Po vsem tem je obmejna gostilna napravljala zelo divji in mračen vtis. Vrata in obe oknici so bile široko odprte. Tu so se gostje počutili daleč od strelav. Že kakšnih šest tednov se tu ni pokazal noben Indijanec. Tudi rdečega ogleduha so izvohalí tam onkrat Ohaja. Pred obmejno gostilno sta stalno patroljirala dva stražarja.

Bahavo so si lovci pripovedovali stara in nova junaštva. Družba v kotu je metala karte in pila ognjeno vodo. Razpoloženje je bilo vedno veselejše, vedno hrupnejše. Seveda so največ govorili o preteči vojni z Indijanci. Tega pa še niti prav niso vedeli, da je vojna v resnici že izbruhnila.

Džim Koknej, gibek, majhen falot z drznimi očmi in velikim gobcem je izražal splošno prepričanje, ko je zavpil med prepirajoče se može:

»Ah kaj, naj le pridejo, proketo: jaz imam dovolj svinčenk!«

»Dobro si povedal Džim! Ti si moj pravi tovariš. In če bo za svinčenko preblizu, pograbimo za nož!« je rekel suhljat, temnopolt možki za sosednjo mizo in je dvignil čašo.

(Dalje.)

Matičkov žalosten konec

Spisal in risal Hotko D., uč. mešč. šole v Žužemberku

Ko se Matiček zgodaj zjutraj prebudi iz trdnega spanja, je ladja plavala proti Grčiji. Prispeli so do sinje grobnice, grobnice naših junakov, ki so padli za drago domovino. Težko mu je bilo pri srcu, a še težje mu je bilo, ko so hitele oči tja na otok Vid, posut z belimi križi naših klicarjev. Grobna tlašina je nastala na krovu. Sklonjenih glav so potniki marno pluli mimo mrtvih stvariteljev Jugoslavije.

Vročina je pripekala vedno huje. Mučila ga je strašna žeja. Tedaj je v daljavi zagledal majhno oazo, ki mu je višla nov pogum. Mimo pride beduin, ondotni puščavski prebivalec. Ko vidi, da je Matiček ves upehan, ga zmoči z vodo in ga položi v senco.

Po dolgi, dolgi vožnji so prišli v Egipt. Matiček se je hitro izkrcal ter jo mahnil naravnost k ogromnim piramidam. Toda o nevarnostih puščave ni bil poučen. Ko si je ogledal piramide je šel kar naprej po puščavi.

V daljavi zasiši brnenje motorja, skoči na noge ter teče na plano. V daljavi zagleda tovorni avtomobil. Lepo poprosi potnike, da bi ga vzeli s seboj do prvih naselbin. Posadijo ga zadaj med zaboje ter oddrdrajo dalje skozi puščavo.

(Dalje)

Josip Vandot :

Inja

Tri leta je Inja sedel v zadnji klopi prvega razreda in bi bil nemara tam sedel še marsikatero leto, da se ga ni usmilila naša zlata učiteljica, gospa Neža, in ga presadila v zadnjo klopo drugega razreda. Tam sva sedela skupaj in sva bila prav sama, ker sva bila največja, a je bil Inja še za dober palec večji od mene. Tovariša sva si bila ne samo v klopi, temveč tudi zunaj na paši. Inja je pasel tri koze, prva je bila bela, druga rjava, a tretja je vlekla na črnkasto. S kozami pa se je paslo tudi pet majhnih kozic in en kozliček. Jaz pa sem gospodoval trem kravam, ki mi jih je sosed izročil v varstvo. Pasla pa sva po Vitrančevih gozdovih in jasad, ki so tako lepe, da jih lepših menda ni na vsem svetu.

Inji je trda šla pri učenju. No, branje mu še ni delalo toliko preglavic in tudi pisanje mu je šlo za silo, dasi so njegove črke izgledale prav tako, kakor da so sestavljene iz samih drenovih trnov. Računstvo pa mu je bilo muka, da mu je vselej znoj tekel v debelih curkih po obrazu, ko je bil vprašan računstvo. Vedel je, koliko je ena in dve, deset in dvajset, a nikoli ni uganil, koliko je tri in šest, še manj pa, koliko je devet manj šest. Dasi se je to število ujemalo s številom njegovih koz in kozic, vendar nikoli ni razrešil učenosti, da je tri in šest devet.

No, zaradi tega ga nihče ni zaničeval, še najmanj pa zlata učiteljica, gospa Neža. Le Slavčev Tona, ki je bil prevejanec in hudomušnež, je zložil nanj prav lepo pesem, ki se pa Inje ni prav nič prijela. Tista pesem pa se je glasila takole:

»Raste, raste
slamnata pinja,
pod njo pa šteje
Čalerčkov Inja...«

Pesem pa je bila kmalu pozabljena in še Tona se je kmalu ni spomnil več, ker je videl, da pri Inji prav nič ne zaleže. Inja se je samo smejala in je ponudil Toni najlepše ruševčevo pero s svojega klobuka, če mu zloži še lepšo pesem. A Tona je ni mogel zložiti, pa naj se je še tako trudil, ker bi bil rad imel ruševčevo pero.

Na paši sva pohajkovala za svojo žirino in sva uganila marsikatero lepo in smešno. Iztikala sva za ptiči in našla marsikatero gnezdo, ki je bilo polno črno pikčastih jajčec ali celo mladičev, a gnezdo sva gledala le od daleč, ker sva bila prepričana, da ga bo ptica zapustila, kakor hitro dahneva vanj. In kaj bo potem z jajčeci in drobnimi mladiči? Saj bi jih morala potem midva valiti in krmiti, a kako naj jih valiva in krmiva, ko jih pa prav nič ne znava?

Imela sva le eno edino željo, a ta želja se je nama obema zdelo neizpolnjiva. Želela sva priti do orlovega gnezda in vzeti iz njega vsak svojega mladiča. Kako bi ju krmila, nama še na misel ni prišlo. A tudi vedela nisva, kje naj iščeva orlovo gnezdo. Vedela sva, da orli gnezdijo nekje v visokih pečinah in stenah, a če gnezdijo vprav v Vitrančevih pečinah, nisva vedela. A dozdevalo se je nama vendarle, da morajo orli imeti gnezdo v skalovju pod Vitrančevim vrhom, visoko nad Črno lopo, o kateri sva slišala že marsikatero lepo in strašno pripovedko. Včasih sva videla visoko nad goro dve veliki, črni piki, ki sta leno krožili po sinjini, a sta se kar nenadoma in kakor strela spustili proti sivim stenam in izginili med skalovjem.

»Orla sta,« sva zatrjevala drug drugemu. »Zdajle sta zletela v gnezdo. Gnezda pa ni nikjer drugod nego v Vitrančevih skalah. Kaj, ko bi vendarle poizkusila in splezala tja gor? Vsak svojega mladiča vzameva iz gnezda in doma ju priveževa na železno verižico, da nama bosta delala kratek čas.«

In sva ugibala, kako bi vse to napravila, a nisva uganila ničesar. Nato sva se sprla, ker sva drug drugega smatrala za neumnega. A skregana sva bila morda le tri trenutke, ker je nama bilo predolgočasno, če sva molčala.

Tistega popoldne sem hotel Injo zares poučiti, koliko je tri in šest. Skrivaj sem s srboritom privezal k smreki kožo in kozliča in sem kar nenadoma vprašal Injo: »Ti, koliko živine pa prav za prav paseš?«

»Hm,« je odvrnil, »če štejem koze, kozice in kozlička, jih je uprav devet.«

»Kje neki,« sem odvrnil. »Računati pa znaš, da se Bog usmili. Še tega ne veš, koliko živine paseš. Tat bi ti lahko izmaknil polovico koz, pa bi še opazil ne tako dolgo, dokler bi te oče pograbil pošteno za ušesa.«

To pa mu je bilo že preveč. Jezno je zamahnil s šibo in me hudo pogledal. »Devet jih je, ti rečem,« je vzrožil. »Če pa rečem, jih je gotovo devet.«

»Le preštej jih, če znaš šteti,« sem se mu smejal. »Le šteje do devet, če moreš.«

Še enkrat je zamahnil s šibo in je pričel šteti svojo živino. Štel je in štel, a vedno je naštel samo do sedem. Pričel se je praskati za ušesom in vroče mu je postalo.

»Glej, glej, saj jih je res samo sedem,« je dejal v zadregi. »Vendar pa vem, da jih mora biti devet. Pa jih že mora biti devet, ker črnke manjka in tudi kozliča.«

»Pa če bi ti še rjavke manjkalo, koliko bi jih naštel?« sem ga vprašal prav hinavsko.

Pomislil je za trenutek in odvrnil: »No, potem bi jih naštel šest in tri bi mi manjkale.«

»Ali vidiš, kako znaš računati?« sem ga pohvalil. »Povej mi zdaj, koliko je tri in šest?«

Tri trenutke je strmel vame in premišljal. »Tri in šest, no, tri in šest je toliko, kolikor živine pasem... tri in šest mora biti devet.«

»Dobro si odgovoril,« sem ga potrepil po ramih. »Koliko pa je šest manj tri?«

Pričel se je spet praskati za ušesom in gledati v tla. Naposled pa je zamahnil s šibo in nevoljno zmignil z rameni. Ničesar ni odvrnil, temveč je pričel rezati srobrot. Vse koze in kozice je privezal k trem borovcem in je molčal ves čas, dasi sem ga neprestano izpraševal, zakaj veže koze. Še pogledal me ni, ko mi je velel: »Popazi malo nanje, če se katera strga od drevesa. Brž se vrnem.«

Naglo je izginil v grmovje. Koze so meketale in ga klicale, a njega ni bilo dolge ure od nikoder. Čudil sem se in ugibal, kam ga je bilo zaneslo. Bilo mi je dolgčas in sem se vlegel na trato. Gledal sem v nebo in na bele stene, ki so se dvigale visoko gori nad gozdom.

V jasni sinjini se je prikazala velika črna pika, ki je krožila nad skalovjem in se je vedno bolj bližala Vitrančevemu vrhu. Že je bila tik nad njim, ko se je nenadoma zasukala, a je izginila, kot bi trenil.

»Orel je bil,« sem pomislil in tedaj mi je hipoma postalo jasno, kam je Inja odšel. Glej, bilo ga je menda sram, ker mi ni vedel odgovoriti, koliko je šest manj tri. Zato pa se je splazil zdaj na strmo steno, da poišče orlovo gnezdo. Nemara ga res najde in že zdaj prinese s sabo orliča, da bom jaz kar zelen od same zavisti. Nasmejaj se mi bo in mi poreče: »Orliča sem pa le dobil, čeprav ne vem, koliko je šest manj tri. Pa ga dobodi ti, ki to veš. Le dobodi ga, če ga moreš.«

Pozorno sem gledal v najstrmejšo steno in skoro zdelo se mi je, da vidim Injo, ki se majhen kot mravlja plazi po gladki skali. A trdno nisem mogel biti prepričan, če je res Inja tisto drobno, črno, ki se plazi po steni, ali pa le samotna divja koza. A pričakoval sem, da se zdaj pa zdaj s skalovja oglasi glasen vrisk, ki mi naznani, da je Inja potegnil iz gnezda negodnega orliča.

A vriska ni bilo od nikoder. Ure so minevale in solnce se je nižalo h goram in bil je že čas, da požnem živino domov. Tedaj pa se je Inja prerinil iz grmovja. Bil je po rokah in bosih nogah ves opraskan, znoj mu je lil z rdečega obraza in sopol je, kakor da je predirjal tri ure. Besede ni rekel, temveč je pričel naglo razvezovati privezane koze.

»No, kje imaš orliča?« sem ga vprašal. A nevšečno je stresnil z glavo in me jezno pogledal. Gnala sva živino po gozdu navzdol in sva molčala ves čas. Šele, ko sva prišla na obronek, se je hipoma ustavil.

»Misliš, da sem res tako neumen, da ne vem, koliko je šest manj tri?« je dejal in se posmehal. »Orliča nisem našel, a medpotoma sem pa le uganil, da je šest manj tri — tri. Pa reci, da to ni res. Le reci, če moreš.«

Smejaj se je in jaz sem se smejal z njim. Smejala pa sva se prav do doma.

Vsak vezan letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Jutrovčki pišejo

Kako smo praznovali rojstni dan kralja Petra II.

V ponedeljek dne 6. t. m. smo praznovali rojstni dan, kralja Petra II.

Pred spomenik nj. Vel. kralja Aleksandra I. na Viču, zvečer so prišli v sprevedu Sokoli iz Ljubljane, veselo smo jih pozdravljali. Spomenik je bil lepo okrašen s državnimi trobojnicami in mnogimi lučicami, z umetnim ognjem. Tam so Sokoli zapeli 4. pesmi. Godba je zaigrala državno himno in 3 druge pesmi.

Živel kralj Peter II.

Golob Stanko, I. r. v. n. š. na Viču, Glince c. IX. št. 29. Ljubljana-Vič.

Kako smo praznovali rojstni dan mladega kralja

Jugoslavija je praznovala 6. septembra t. l. svečan praznik, rojstni dan mladega kralja. Vse je bilo veselo. Ob tričetrt na osem smo se zbrali otroci vsak v svojem razredu. Šli smo paroma, kjer bila sveta maša med katero smo peli otroci ašne pesmi in molili za blagor našega kralja. Po maši smo šli nazaj v šolo, kjer je bila proslava. V šoli je bil kratek govor in deklamacije. Nato smo ošli v Sokolski dom, kjer smo poslušali petje. Mlademu kralju ključemo »Bog Te živi« in vladaj tako kakor je vladal pokojni kralj Aleksander.

Stamol Terezija, učenka 4. r. Ljudske šole v Braslovčah.

Kako sem praznoval rojstni dan mladega kralja Petra II. Z velikim veseljem sem pričakoval največji praznik Jugoslavije, rojstni dan mladega kralja Petra II. Kakor tudi drugod, smo tudi pri nas razobesili državno trobojko. Dopoldne sem šel z bratom in očetom v Sokolski dom, kjer smo se zbrali vsi člani ježenske sokolske družine. V dvorani smo čuli govor našega staroste, ki nam je očrtal pomen današnjega dne, ko stopa mladi kralj v mladeniško dobo. Brat načelnik nam je prečital poslanico, ki jo je Jugoslovensko sokolstvo poslalo mlademu kralju staročetni. Nato smo zapeli državno himno, zaključili mlademu vladarju trikratni

zdravo in se razšli. Toda to še ni vse. Zvečer smo šli v Ljubljano, stopili v strumno vrsto Sokolov in z obhodom po mestu še enkrat mogočno proslavili rojstni dan našega poglavarja.

Kerševan Žarko uč. III. drž. real. gim. v Ljubljani.

Kako smo praznovali rojstni dan našega kralja. Posebno vesel dan smo doživeli Jugoslovani. Že prejšnji večer so oznanjali kresovi zelo slavit in naroden dan. Ti kresovi po naših planinah kakor žareč venec to je bil res ganljiv prizor. Druga dan to je na rojstni dan našega kralja Petra II. smo se vsi braslovški otroci zbrali v šoli in smo šli skupno k slovesni službi božji. Po sv. maši pa smo zapeli vsi skupaj zahvalno pesem. Nato smo še šli nazaj v šolo, kjer je bil kratek a zelo, lep govor. Zatem smo zapeli državno himno. Njegove mu Vel. kralju Petru II. Nato je šel vsak prostovolec v sokolski dom, kjer je bilo zopet zelo zanimivo in lepo. Po mestih je bilo vse zavito v zastavah zvečer pa vse razsvetljeno, kakor bi bila mesta v plamenih. Tako je minul kraljev rojstni dan.

Vodiak Pavla učenka 4. razreda Ljudske šole v Braslovčah.

Kako smo praznovali rojstni dan mladega kralja.

V ponedeljek, dne 6. sept. smo praznovali rojstni dan Nj. Vel. kralja Petra II. Star je 14 let. Na čast njemu smo zažgali našemu državnemu voditelju kres. Zažgali smo ga dne 5. septembra ob 8. uri zvečer. Ali kmalu je minula ta vesela noč. Drugo jutro sem se opravila, da sem šla k službi božji, katera maša se je darovala za našega ljubelega, mladega kralja. Ta dan smo praznovali vsi Jugoslovani, posebno pa mi Sokoli. Ta dan smo praznovali s tem, da smo bili vsi braslovški Sokoli v sokolskih krojih. Zapijmo našemu kralju v čast in hvalo, da bi živel še mnogo let, in kraljeval do konca svojih dni. To mu mi vsi Sokoli res želimo posebno pa

Turnšek Marija, učenka IV. r. n. š. Braslovče.

Dragi stric Matic! Naj tudi jaz napišem par vrstic o našem ljubem kralju Petru.

Na predvečer njegovega 14. roj. dne so imeli Sokoli v Murski Soboti tekmo Z bakljami so tekli iz Martjanec in Rakičana do M. Sobote na travnik, kjer je bila naložena grmada smrečja in drv. Prav na vrh so obesili sod od olja. Z bakljami tekmovalcev so zažgali kres. To je gorelo in iskre so frčale na vse strani. Govorili so, vzklikali, peli narodne pesmi, vse na čast mlademu kralju. Godba je igrala, vse je bilo veselo in navdušeno. Nazadnje so še zaplesali »kolo«. Kres je dogorel in mi smo se vsi razšli. Drugi dan je bila sv. maša v vseh treh cerkvah, ob 11. pa je bila v Sokolskem domu slavnostna seja. Tako rad bi poznal našega mladega kralja! Ko bi vsaj enkrat prišel tudi v M. Sobotu!

Bogo Grmovšek, učenec III. r. os. šole, Murska Sobota.

Kako smo praznovali rojstni dan mladega kralja, 6. septembra je za nas velik dan, saj praznujemo rojstni dan našega mladega kralja. Na predvečer so goreli po naših gričih in gorah kresovi in naznanjali velepomemben dan.

Mi smo prav slovesno obhajali kraljev rojstni dan. Ob 8 uri je bila v cerkvi slovesna sv. maša, katere se je udeležila vsa šolska mladina in mnogo občinstva. Po maši smo imeli proslavo

v šoli. Na sporedu je bil govor, deklamacije in pevske točke. Ob tej priliki smo vsi izrekli vdanost in zvestobo našemu mlademu kralju.

Novak Anton, učenec 4. r. ljudske šole Braslovče.

V slovo gospodu učitelju.

Koncem šolskega leta smo zvedeli, da bo naš dobri gospod učitelj Viktor Mokorel odšel iz naše srede. Da je prestavljen blizu Madžarske meje. Zelo nam je bilo hudo, a mi smo kljub temu upali, da ostane med nami, a te naše sanje so se razpršile v nič.

Vlak je prisopihal, gospod učitelj Mokorel jemlje slovo od svojih žalostnih učencev. Ter se s težkim srcem odpeljal v tujino.

Vsi želimo, da bo srečen in se kmalu vrne v našo sredo.

Dragica Triplat, učenka II. r. v. n. š. na Breznici, Moste p. Žirovnica.

ŠOLSKE KNJIŽNICE

**Najlepše mladinske knjige
dobite v knjigarni**

„Tiskovne zadruga“!

PO ZNIŽANI CENI!

Listnica vredništva

»Prebrisanci«: Hvala za sporočilo. Zelo podobno pravljico sem bral v enem izmed letnikov »Zvončka«. Da bi Ti mogel sporočiti natančni naslov zgodbe, bi moral prelistati vse letnike in tega ne utegnem. Morda o priliki sam pogledaš. Ako sem Ti storil krivico, Te prosim, da mi ne zameriš prehoda. Tolikokrat se zgodi, da mi kak navihaneč podtakne prepisan sestavek! Nikoli ne morem biti dovolj oprezen. Gotovo si pameten deček in izprevidiš, da nisem imel slabe namer. Povabim Te, da pridek kdaj k meni, da v miru pokadiva pipo miru, kakor pravijo Indijanci, pokopljeva bojno sekuro in si moško seževa v roke. A prav za prav to smeva storiti šele čez deset let, ko boš že velik mož, drugače bi naju Tvoja mama oštela zaradi

pipe! Oglasi se kmalu spet in če utegneš, mi napiši zgodbico še enkrat. Lepo te pozdravlja Tvoj stari Stric Matic.

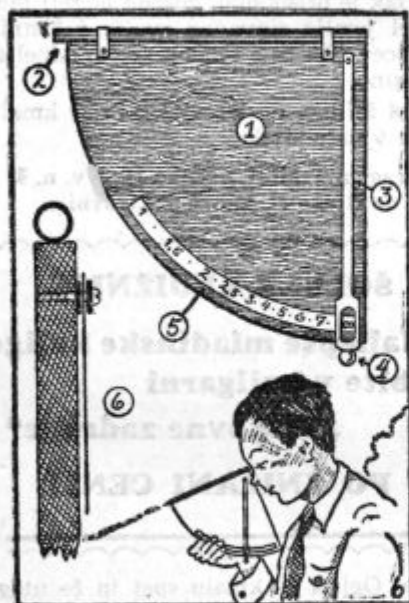
K. F. G.: Tvojega spisa na žalost ne moremo objaviti. Zelo radi sprejemamo izvirne prispevke dijakov, toda prevodi niso dobrodošli. Udeleži se našega novega natečaja!

Uganke in križanke iz zadnjih številčk so pravilno rešili:

Kavčič Anica, uč. VI. razr. v Strazišču pri Kranju, Zavrž Žarko, uč. II. r. gimn. v Senovem pri Rajhenburgu, Petek Branko dijak ? razr. v Kamniku, Mirko Črnigoj, uč. V. razr. v Vojniku pri Celju, Miha Debeljak, dijak I. razr. gimn. v Mariboru, Studenci.

Daljnomer za ljubitelje fotografiranja

Ta enostavni merilec daljave, ki si ga sami lahko napravimo, nam dostikrat zelo koristi. Velikost daljnomena si moramo sami določiti. Najprej si preskrbimo četrtniko okrogle lesene plošče (1) Ob zgornjem robu pritrđimo malo kovinasto cevko (2), iz pločevine pa si urežemo primeren kazalec (3), ki ga zgoraj z vijakom pritrđimo. Slika 6 nam kaže kako ga priredimo med dva koleščka, da more prosto nihati. Spodnji konec kazalca (4) obtežimo s koščkom svinca.

Nazadnje si na deščici zaznamujemo še stopnje. (5) To storimo takole: iz nekega gotovega mesta razpostavimo po tleh v različnih razdaljah količke. Nato vzamemo daljnomer in zmerimo izhodišče, n. pr. iz enometrske razdalje in označimo mesto kjer se je ustavil kazalec z malo črtico in odgovarjajočo številko. Na ta način izmerimo tudi druge dalje.

Če pa želimo fotografirati kak predmet, zmerimo njegovo oddaljenost skozi kovinasto cevko in pogledamo na katerem številu se je ustavil kazalec in vidimo v kakšni razdalji se nahaja predmet. Tak daljnomer pa more uporabljati samo tisti, ki si je sam uredil stopnje. Pri vseh drugih bodo uspehi samo negotovi.

Risbe iz številčk

Dragi stric Matic! V prilogi Ti pošljem pajaca iz številčk. Prav lepo Te pozdravlja

Rado Golob, uč. I. razr. višje nar. š. Sv. Trojica v Slov. goricah

Manica:

Tri uganke

I.

Od leve pride mali, od desne se zakotali novec, ko pa trčita mali in novec skupaj, se na mah spremenita v sladko pijačo?

II.

Spredaj usta, zadaj usta, na sredi pa kamenje hrusta?

III.

Odkod dobimo najlepše rože?

Rešitev satovne križanke II.

1. prapor; 2. slavec; 3. Evropa; klopot; 5. barvar.

Rešitev Janezek in Mihec

Janezek je imel 5 dinarjev, Mihec 3 dinarje.